

ORADEA-MARE (KAGYVÁRAD)
12 ianuarie st. v.
24 ianuarie st. n.

Este în fiecare duminică.
Redacțiunea :
Strada principală 375 a.

Nr. 2.

ANUL XXVIII.
1892.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.
Pe $\frac{1}{4}$ de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

S A R A.

Într-o seară treceam cu prietenul meu Emil... pe podul Mogoșoiei. Pe trotuarul stâng pe care umblam, lumea venia și se ducea în mare număr grăbită s'eu domolă, gonită de interese s'eu de plăcerea d'a-și arăta hainele frumoase s'eu obrazele frumoase. Noi înaintam cu multă greutate, fiind mereu popriți în drum de preumblătorii care formau convoiuri strinse și lungi și care ne siliau să scoborim de pe trotuar pe stradă.

Emil de multe ori rămânea în urmă ca să privescă la câte un geam unde se află vre-un tablou, vre-o carte s'eu vre-un obiect de artă, lucru care me făcea să-l aștept în loc și să fiu espus celor mai crude imboldiri și smuceli din partea trecătorilor.

Ajungând prin dreptul bisericii Săringar, observai că Emil iar a rămas în urmă, lucru care de astă dată me silii să me întorc înapoi.

Îl găsi cu ochii pironiți la chipul frumos al unei fete care se oprise la geamul unui magazin de mode.

L'am apucat de mână și l'am tras după mine.

— Cunoști pe fata la care priviai? îl întrebai eu.

— Nici de cum, răspuse Emil, obrazul ei mi-a amintit pe Sara, frumoasă evreică ce a murit acum o lună de ftisie. Semănă așa de mult cu ea!

— Decă ar fi vădut-o Mileanu, ar fi creșut că e o vedenie venită din lumea morților spre a-l întreba ce face,

— Cine este Sara și cine este Mileanu? îl întrebai eu.

— Nu-l cunoști pe Mileanu? tinerul înalt și gânditor ce-l întâlnim mai în fie-care seară pe bulevard și de care m'ai mai întrebat odată.

— Îmi aduc aminte... Dar Sara?

— Fiind-că me întrebi, lasă-me să-ți spui tot ce știu despre d'nsii. E o istorie tristă.

Mileanu făcuse cunoștința de aproape a familiei izraelite Thal. Eră pot dice nelipsit din casa acésta și, de și d'o religie deosebită, el avea multe speranțe pentru dșóra Sara, fiica dlui bancher Thal.

Încă de pe când eră mică, Mileanu o iubiă ca pe o soră și când ea ajunse la vârsta când inima începe să iubescă, iubirea acea francă, veselă, zburdalnică se schimbă de odată într-o iubire tainică, concentrată în inimă.

Copila care primise până atunci bombone, primia acum numai strângeri de mâni, numai zimbete care spuneau ceva ochilor și inimii.

Cei de prin prejur nu observau nimic. Prin salónele părinților Sarei se strecurau mulți tineri care de care mai lustruit și mai evreu, și nu-i trecea nimenu prin gând idea că Sara va pune ochii tocmai pe Mileanu care avea cele mai puține șanse.

Veni o și când totul se hotări.

— A fugit cu ea? îl întrebai eu.

— Nici de cum; să veți.

Eră într-o seară de toamnă, o seară din cele mai frumoase. Nu eră nici cald nici frig. Luna se rostogolii plină și strălucitoare pe cerul albastru aruncând asupra orașului lumina ei gălbue. În grădina domnului Thal, invitații se plimbau în seara aceea fermecați de sunetul acórdelor și de lumina feerică a lunei. Unele perechi se depărtau foarte mult prin aleele de prin fund, pe unde se găseau bolte întunecoase, bune pentru a ascunde sărutările și a face neauđite șoptirile amoróse.

Súbt una din aceste bolți se petrecea ceva în adevăr ciudat:

Sara își luă adio dela Mileanu, își luă adio dela iubirea lui. Și după cum mi-a spus mai în urmă Mileanu, ea i-a ăis în momentele acelea următoarele:

— «Ce rezultat va avé amorul nostru? Nici un rezultat. Eu me previu pe mine mai dinainte, până mai este încă timp. Mai târđiu póte să nu mai am curajul d'a-ți face asemenea propuneri. Farmecul amorului nu m'a cuprins încă; sânt încă liberă; pot să-ți vorbesc în liniște. Tot ce-am să-ți spun și să te rog este să nu mai vii pe la noi. Sânt sigură că me vei uită și te voi uită. Ce nu se uită óre în lumea asta? Dta vei iubí pe alta, eu voi iubí p'un altul. Așa este scris, se vede. Între noi doi este un zid colosal pe care civilizația nu l'a putut încă dobori. Este deosebirea de religie care ne face să fim veșnic depărtați.

«N'ar fi nimic mai lesne decăt să fugim, — îmi vei dice. — Da, e foarte lesne! Dar lacrimile părinților mei îmi vor turburá visele-mi de fericire; durerea bētrănilor îmi va săgetá în tot-d'auna inima.

«Nu se póte în fine!... Să avem curaj! Să ne despărțim până mai e vreme. Mai târđiu ne vom găsi prea departe și ne va fi foarte greu a ne întorce înapoi. Știu

că în fie-care ți crește în sufletul meu ceva plăcut și supărător în același timp. E amorul! Voesc să-l sugrum în fașă. Decă voi esită acum, mai târziu devenind gigant, me va sugrumă el pe mine. Cel puțin să încercăm. Să vedem ce va dice durerea în fața hotărârii noastre!... Căci trebuie să ne hotărîm. Ești creștin, sînt evreică. Ești sărac, sînt milionară! Religia și banii mei pun doue bariere între inimile noastre: una de aur și alta de ură. Sînt foarte sinceră. Nu voesc să te înșel; îți spui ceea ce cred că este rațional și te rog să me ascuți.»

— Și ce a urmat apoi? îl întrebai pe Emil.

— Fiind că Mileanu a primit, de și cu inima sfîșiată, propunerea Sarei, ea drept mulțumire i-a dat: o strîngere de mână, un zîmbet, o lacrimă și o sărutare.

— Și s'au despărțit?

— S'au despărțit... Mileanu și-a ținut cu sfîntenie cuvîntul dat. N'a mai călcat de loc pragul casei d-lui Thal. Toți se mirau, toți se întrebau care să fie motivul acestei schimbări neexplicate. După cât-va timp însă nu se mai întrebă și se părî că Mileanu de când lumea nu le călcase pragul casei.

Sara însă slăbiă din ți în ți și un an în urma despărțirii ei de Mileanu, medicii o declarară de ftisică. Nu e vorbă, această bolă există în familie; îi mai murise încă un frate tot de ftisie; dar la ea părea ceva grăbit, ceva ocașionat. Pricina progresului acestei bóle a spus-o copila în ultimele momente: a fost amorul pentru Mileanu.

— Dar bine, nu renunțase ea de bună voe la acest amor? întrebai eu pe Emil.

— Da, răspuse acesta oftând, renunțase cu gura, dar inima nu voise să renunțe!

DIMITRIE TELEOR.

Seri de érnă.

Manios nebunul crivêt, cu-a lui mână 'n giam lovește,
I-i năcaz pe focul vesel care 'n sobă pâlăcește,
Povestind de vremi trecute și de dragoste bălăc...

Prin perdelele-acum trase luna varsă-a ei vâpac
Și cu palida-i lumină pe păreți ca zugrăvește
Fanasme... pe cari acvea mintea-atunci le plăsmuește.

Făt-frumos cu păr de aur, pe cal aprig ca un gând,
Mănat de dorul iubirii trece văi și munți sburând.
Étă Dunav care Mórtea a închis-o șapte ani,
Cu-o mărăgduă minunată el deschide lădi cu bani.
Étă zine drăgălașe și ficiori de împărați,
Cari privesc l'a lor iubite cu geluzie și nesați;
Iar în fund vine Pepelea plin de pozne de șircuri,
Umbrele l'a lui ivire se feresc, se dau în lături;
Acum însă într'o clipă umbrele cu toate pfer,
Ese'n loc o lume nouă cu un sóre cu un cer.
Doi stejari 'nalti stau 'nainte, umbrind urma lor pe plai,
Credți că-s niște sentinele la intrările din rai.
Veđi copaci cu fructe de-aur, care plécă a-lor ramuri
Și o mésză 'mpodobită cu ghirlande și cu flamuri.
Riulețe sclipitoare în cari razele se scald,
Ropotind cu dulce frémét prin lucéguri de smarald.
Dar ce vuet șgomot trece, ce s'aude báziiind?
Iat-o dómne! ce minune! peste podul de argint,
Ce-l făcuse pânjinul, pânjin ce-i meșter maur,
A gândacilor popóre inhămați la-un car de aur,
Trec cu dulcea Primăvéré cu-a lor gingașă crăesă,
Pe-al ei păr de aur mólc e cunună de mirésă.

Veđi în urmă-o nuntă 'ntregă că se 'nșiră încetinel,
Un flutur e nunul mare, un grier e vornicel.
Florile în rënd, păreche, au esit spre 'ntimpinare,
Prefăcute în cunune înșirate pe cărare.
Viorele, sînzienne, garofițe și sulcine,
Peste cari roesc în șgomot o mulțime de albine,
Iară fluturii șăgalnici, pânditori din a lor urre,
Le șoptesc în taină șopte, șopte bînde de iubire,
Acum iată că se varsă, din cer flacări ardetóre,
Pe o rază ca un fulger, luncă voiosul sóre,
Tot vędzduhul schinteciéză, și s'aprinde 'n urma lui,
Mai fericit decăt densusul nime 'n lume-acuma nu-i;
El s'aventă la mirésa-i, și cu brațele-i de mire
O cuprinde pe la mijloc îmbétat de fericeire;
Ea zîmbește... sficiósă plécă capul pe-a lui umér,
Tremurând își dau în taină sărutări fără de număr.
«Să începem nunta» strigă, vornicelul răgușit,
Rënd pe rënd cu toți se plécă și îngănă: «negreșit.»
Și pe mésză cărăbușii cinstele de nuntă pun,
Lângă mire și mirésă se aședă-al nunții nun.
Veselic, voc bună, toți încep pe acest ton,
Lin dic frunzele la doine, iar țințării țin ison...

Prin perdelele-acum trase luna varsă a-ei vâpac...
Învélit în haină-albastră într-o umbră în odac;
E târđfu! El e Somnul! să me fure-a vinit póte...
Glasul trist al unui greer stăpănește-acum pe toate.

SEVER BOCU.

Ficiorul cu cămeșă de aur.

— Poveste din Bucovina. —

Cost un boer ș-avea un băet ș-o luat ș-un alt băet de suflet; îl chemă Neculai. Așá, copiii jucându-se au crescut la un loc. Se făcuse acuma mari; dar dá Dđeu, că móre boerul și cucóna și rémân bătții singuri. După câtva timp iaca că aude ficiorul boerului, că unde-va, peste ape, este o prințesă tare frumoșă și pornește cu Neculai s'o ieie. Dar lucru ista pentru doi ómeni singuri nu erá așá de ușor, de aceea se sfátuiră să întrebuințeze viclesug...

Cumpără ei de o mulțime de bani cercei, mărgele, inele, tot lucruri care fură ochii femeilor și cu marfa asta pornesc pe mare. Ajungénd la împărăția fetei, își scóseră marfa la mal și veniau fetele și femeile pe-un cap, să cumpere. Veni și fata cea de împérat; neguță ce neguță, dar el se făcu că are durere de cap ș-o rugă să între în corabie, că acolo are mai frumoșe lucruri; ea intră, el slobođi corabia dela mal și porniră. Fata tot cu ochii pe la zarificuri se trezește la o bucată de vreme că e furată... Vai de dénsa și de dénsa ce să se facă ea! și începe a plânge unde-i mama, unde-i tata, unde-s surorile ei!

— N'avé grijă, eu îți voi fi de-acum mamă și tată: cu îți voi fi soră, că-mi ești dragă și vreu să fi soția mea!
Dec'o auđit ea așá, s'o mai ogoet, căci și el erá frumos și mergeau cu fericeire pe drum.

Când erau pela jumétate de mare, ese Neculai afară și vede sburând trei rațe. «Hei, hei, dice o rață, în corabia asta merge un mire c'o mirésă, și s'or iubi, ș-or trăi tare fericiți; decă ajungénd la mal și esindu-le un cal frumos înainte, el nu-l va încalceá; căci indată ce l'ar mealecá, ar muri — dar cine-aude și va spune, să se facă petró!»

«Ba și când vor ajunge acasă, ȳice a doua rață și vor găsi pe mėsă într'un blid de aur, o cămeșă de aur, el dēcă se va imbrăcă cu dēnsa, va arde și va muri, dar de o va aruncă in foc, nu i-a fi nimic — dar cine-aude și va spune, să se facă pētră!»

Incepe și a treia rață: «Chiar de vor scăpă de astea, tot n'or fi cu totul scăpați, căci la nuntă mirēsa atăta are să jōce, pân va cādē mōrtă; atunci să-i împungă cineva degetul cel mic și să-i sugă sângele de trei ori și iar va inviă, — dar cine-aude și va spune, să se prefacă in pētră.»

Neculai ascultă tōte și nu spuse nimerui nimic.

Ajunseră ei la mal. De-odată le sare un cal buestru inainte, dând din cap și jucând. «Hei! ce cal, ȳice ficiorul de boer, amuș îi al meu!» și dă să-l prindă; dar Neculai luă un bolohan și când izbî in cal, se tot duse.

Strașnic s'o supērat boerul de indresnēla lui Neculai, dar o ȳis cā de astă dată il iērtă. O mers acasă, tōte erau in bună rānduială, da de pe mėsă așă strălucia într'un blid de aur o cămeșă de aur, cā-ți luă vederile. «Hei, disc ficiorul; să me imbrac eu in cămeșă asta de aur ș-apoi me-ți vedē ce plătesc!» și vru să se imbrace. Atunci Ne-culai hat cămeșă și cum ardea focul, cinști in cuptor... de-odată s'o făcut o palalae ș-un foc de te ingroziai. «Neculai, disc boerul mănios strășnic, încă data asta te mai iert, căci am copilărit impreună, dar altă dată să șciț cā de mi-i mai face așă ceva, îți ieu capul.»

Se făcū nunta, erau o mulțime de ōspēți, petreceau cu mare veselie, dar dintre toți mirēsa jucă ca o nebună; iatā cā de odată cade jos mōrtă... Toti alērgă, mirele plānge, dar nu-i pōte nimene da nici un ajutor. Atunci Neculai o ia in brațe, o scōte afară, și impunge degetul, sugē sângele ș-o trezeșce.

Alacul cā s'o bucurat mirele, dar tot l'o supērat indreznēla slugei lui și aducēndu-și aminte și de cele lalte, o poroncit să-l spēnzure. Vēdēnd Neculai, cā-i e gata mōrtea, s'o rugat să-l ingăduc să spuc pentru ce o făcut tōte acestea; ș'o inceptu a provestī ceca ce auȳise dela rațe cānd veniau cu corabia. Mirele s'o ogoet, ș-o vruț să-și tragă inapoi vorba; dar ce folos, cā pe cāt Neculai spunea, se tot impetriă, pānă ce-o remas stană de pētră.

Atāt ficiorul de boer, cāt și soȳia sa, cāt șit ōtā adunarea s'au intristat tare. Neculai a remas tot stană de pētră și numai cu atāta s'a māngaiat boerul, cā l'o fost pus la cap și-l vedea toldēuna.

Trecuse vr'o trei ani de-atuncea, tinerii erau tare fericiți, aveau și doi copii, numai supērarea cā ș-au perdut pe prietenul cel mai bun nu le eșă din inimă. Ce se gāndi cuconița cea tineră, cā inceptu a umblă in tōte duminicile la biserică și a se rugă dōr le-a dāruf Dȳeu iar pe Neculai.

Intr'o ȳi pe cānd ea erā la biserică, aude boerul glas din pētră: «Dēcă vei tāt pe amēndoi copii tei și vei unge cu sânge de-a unuia o parte din trupul lui Neculai și cu de aceluialalt alta parte, va inviă.»

Cum o auȳit el asta, n'o stat mult pe gānduri, ia și tac copii și unge piētra. Atunci Neculai o inviāt, dar acuma l'o cuprins altă scārbă; copii erau morți!... Supērat alērgă inaintea femeii sale ce veniā dela biserică și-i spunc. Intrā amēndoi plāngēnd in casă, — cānd colo ce să vēdă; copii, coșcocea rotofei se jucau rumeni și frumoși unul călare dupā gātu lui Neculai, altu pe brațe, căci el le-a fost pus capetele la loc și au inviāt...

Bucuria lor nu se mai pōte spunc; au dat o mēsă mare și au trāit cu toții fericiți.

ELENA VORONCA.

Medicina populară.

Credințe, datini, doftorii și descāntece populare.

XIX.

Umflătura de fōle.

Șă se mănānce rotche rasă pe radzală pe inima gōlă o sēptēmānă (ridiche de tōmnă.) Peste ȳi cānd flāmēndēscē, in locul altor bucate, să se mănānce tot ridiche.

XX.

Negeii.

Aceștia se perd pentru totdēuna, dēcă se trage prin mijlocul lor de cātră rādăcină o humbușcă (ac cu bold) cam lungă pānă de cecalaltă parte, punem boldul acului pe flacără mici luminări de șeu aprinse, unde-l ținem pānă ce ne pișcă, de mai multe ori. Dēcă dupā o ȳi dōue roșeșce imprejurul negelului, e semn cā rādăcina lui e arsă, cānd apoi dupā cāteva ȳile cōce, si in scurt timp picānd zgaiba, locul remāne vindecāt.

Sēu. Să se ia bōbe de cucuruz și eșind diminēta nainte de ce trece purcarul in uliță și aruncānd bōbele prin sinul cămeșei să se ȳică: «Nu lapēd bōbele, ci lapēd negeii de pe māni picioire etc.»

Sēu: Să se pună cenușă din lemn de fag in apă și acēsta să fērbă mai bine de o oră și cu acēsta soluȳiune să se spele negeii de mai multe ori in ȳi.

XXI.

Negeii moi.

Ce se fac pe grumaz și fac multă supērare celor ce-l au, pier cu totul dēcă îi legi strins cu un fir de pēr din cap, lāsāndu-i așă legați pānă ce cad de sine.

XXII.

Pecingina.

Se perde dēcă o ungi cu must din ghija de meā verde sēu.

Unge pecingina cu negrēlă făcută din gogōșce de gorun bine, dupā ce se uscā negrēla, spēlā-o cu oȳet. Acēsta să se repeteze pānă ce rana se perde.

XXIII.

Podagra.

Așă se numeșce bōla de picioire. Pentru vindēcarea acesteia se recomandă a se spēlā cel bolnav in tōtā sēra și diminēta pānă se perde durerea.

Sēu: Podraga provenitā din recēlā (Reumatismus) trece, dēcă se pun picioirele (ori mānile) in ovēs incālȳit in cāldarea mare așă, ca să fie acoperite bine peste tot unde se țin pānă ce se receșce ovēsul. Acēsta să se repeteze in fiecare sēră și diminēțā.

Sēu: Se lēgă bine cu piele de epure, piele cātră piele, care nu se ia jos 6 sēptēmāni (picioire, spate etc), ce și produce o māncărime fōrte mare.

XXIV.

Rinea.

Se omōră argint viu (mercuriu) in unsōre prōspētā de rimători (unele foloseșce in locul mercuriului sārīciēl) pānă nu se mai ved globelele de argint, iar unsōrea negreșce. Spēlā mai nainte corpul rimōsului bine cu apă curatā totdēuna inainte de a-l unge. Dupā ce s'a uns, il pune lāngă cuptor, ca să se incālȳescă resp. să intre unșōrea in pele

Altele «știutóre» recomandă ca după ce s'au uns să se bage în cuptorul după ce s'au scos pânea, astupându-se cuptorul bine așa ca să rămână numai loc de resuflare.

XXV.

Stricnitura séu junghiul.

Se pălesc cu lespeși de pētră séu cărămidă ori și cu blide încăldite pe locul cu junghiul.

Séu: Se ung cu miere frunze de tutun și se pun pe junghiul. Séu:

Se rade hirian pe răzélă, se mestecă cu miere și făină de grâu, de se face din ele aluat și se pune pe junghiul.

Altele recomandă punerea lipitorilor séu lăsarea (slobozirea) sângelui din mână.

Vrăjitorile cu aceste ocațiuni și descântă:

Se ia o seceră și tot mutându-o pe corpul bolnavului se dice:

Plecat-a N. pe cale pe cărare etc
S'a întâlnit cu junghiurile,
Cu stricniturile,
Cu pociturile,
Cu durerile,
Cu mânăturile,
Pașii i-au tăiat,
Sângele i-au încheșat,
Vinele i-au secăt,
Puterile i-au luat,
Și în patul durerilor l'au culcat.
Iar N. la mine a alergat,
Că m'a știut descântătoare,
La reul bolnavilor alergătoare,
La sfânta și de aștaț rugătoare,
Cu maica (șiu) lecuitoare.
Cu secera în mâni am alergat,
Junghiurile,
Sticniturile,
Apucăturile,
Pociturile,
Și tóte durerile,
De pe statul lui N. le-am tăiat
Din tóte locurile,
Din tóte ósele,
Din vîni,
Din mâni,
Din trupul lui,
Din sufletul lui,
Și l'am zagonit (junghiul),
In loc pustînit,
In slava ceriurilor,
In fundul mărilor,
Acolo să troescă,
Să conăcănescă,
In petri nestănite,
In clénțuri mărmarate,
Iar pe N. să-l lasc curat,
Cum Domnu Christos l'a lăsat.
Amin.

După descântec se pune secera după ușa chiliei.

S. LIUBA și A. IANA.

Dragostea copilei pentru păpușa ei, e învățămîntul primar al inimei.

Reynolds înțeleptul.

— Comedie în 2 acte, de Eugen Scribe și Monvel. —

PERSONELE:

Dl de Wurtzburg, consilier aulic.

Dna de Wurtzburg.

Elena, nepóta lor.

Reynolds.

Doctorul Schultz.

Frederic Stop, sublocotenent.

Hantz, servitor a lui Reynolds.

Scena se petrece în Germania: în primul act în camera lui Reynolds, în al doilea act, în casa de țéră a dlui de Wurtzburg.

Actul I.

Teatrul represintă cabinetul lui Reynolds; biblioteca ocupă fundul și părțile laterale; mai multe obiecte de istorie naturală, busturi, scoici, armuri antice pe deasupra bibliotecii, cărți. La dreapta actorului și puțin cam în față, o mēsă mare încărcată cu cărți de tóte felurile, hârtii, globuri, carte de geografie, etc. În aceeaș parte, în fund, ușa camerei de culcare. Ușa de intrare în fund.

Scena I.

Elena și Hantz.

Elena. (Intredeschidënd ușa). El nu e aici?

Hantz. Nu, domnișórá.

Elena. (Afară). Remăi aici Caterino și astéptă-me (*Lui Hantz*). Cum îi mai este ađi?

Hantz. Mai bine, mulțămită dv. căci, fără bună-tatea dv. nu știu ce s'ar întéplă cu bunul și onoratul meu stăpân.

Elena. Să nu mai vorbim despre acéstă.

Hantz. Dv. care în tóte ăilele nu vi-i frică de a ve urcă din primul etaj unde locuiți până la al patrulea pentru a îngrijii și mângăia un serman bolnav.

Elena. (Cu suris.) Care, mulțămită cerului s'a îndreptat, căci ved că a eșit; și a uitat chiar că ađi e ăiua lecției mele. Să-i spui că n'a făcut bine.

Hantz. Ah! rămăneți dră! rămăneți; trebuie să se reintórcă, și ar fi fórte mănios decă nu ve va fi vedut.

Elena. Ah! câte-odată el se mănîe?

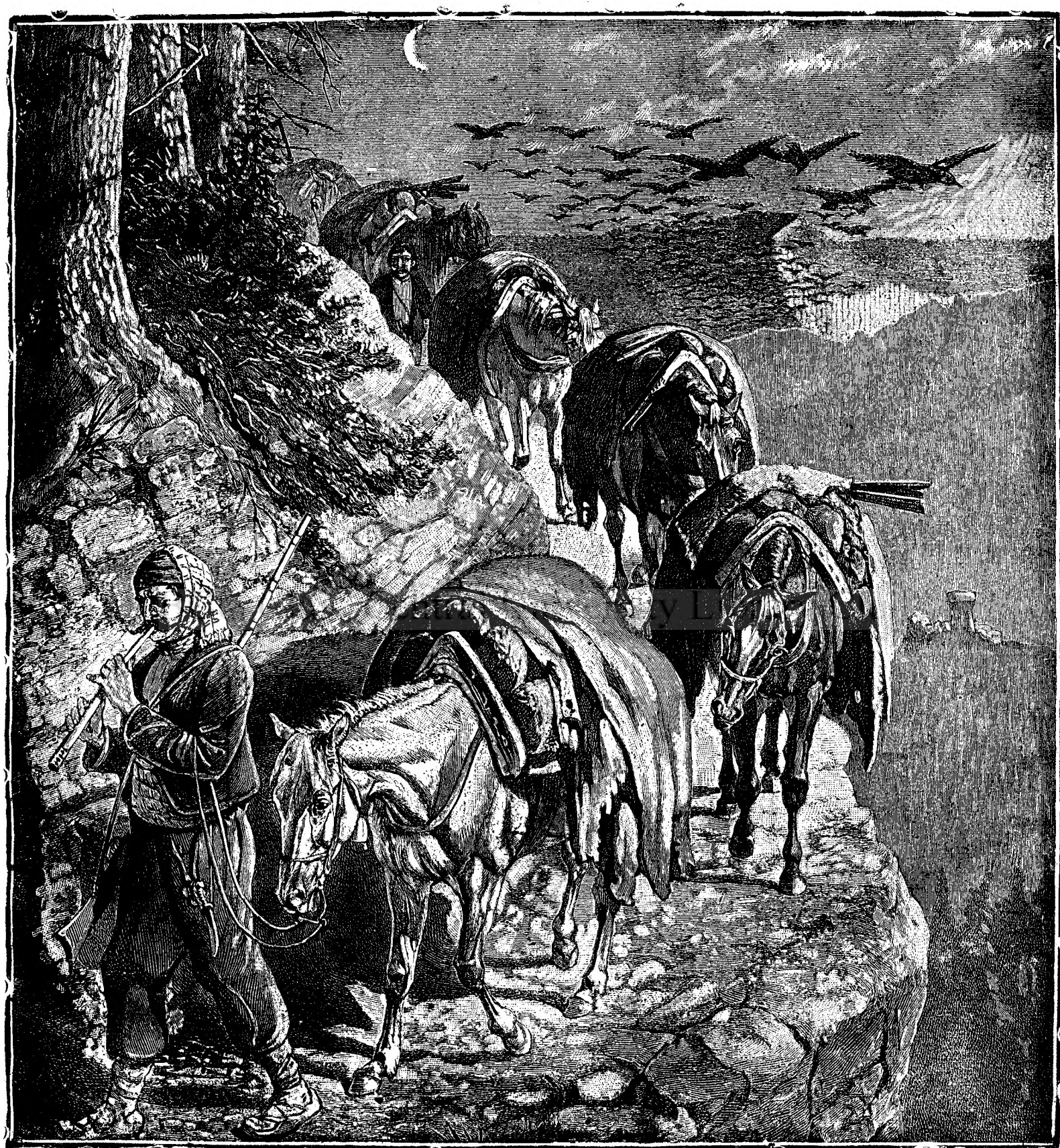
Hantz. El? ferescă Dneđeu! . . . îl cunosc eu bine. Lucrécă totdeauna fără interupere, nu ăice nimic, nu se amestecă în nimic; tot ce cineva face este bine făcut. Ori ce greșélă aș face, el totdeauna o suferă, și de șese ani de când îl slujesc, eu sînt stăpân pe tóte.

Elena. Și de unde l'ai cunoscut?

Hantz. Eu dră, am fost patruđeci de ani portar la catedrala din Colonia; dar îndată ce-am îmbetrănit, părintele Episcop m'a dat pe ușa afară, fără un florin în buzunar; eu! aprópe un neputincios . . . rămăsesem pe uliți, și aprópe muritor de fóme! Căci, ve întreb eu, un biet portar destituit ca mine ce eră bun să facă? . . . când, trecënd printr'o uliță, me lovesc zdravăni piept în piept cu un tinăr ce cetiá într'o carte, mergënd, și care, după cum se vede, se ținea atât de slab pe picióre, în cât îl resturnai la pămënt . . . Acel tinăr, fu profesorul Reynold.

Elena. Și astfel v'ați întélnit pentru întéiaș dată?

Hantz. Da dră; și cu tóte că i se făcú un mare cucui în frunte, când îi dădui cartea ce-i picase, și pe care o ștersesem de colb, el îmi mulțumí și me întrebă

Cărbunari in Serbia.

despre pozițiunea mea. Și când îi spusei, că eram un bătrân neputincios, fără nici un mijloc de viață, și că nu pot fi bun la nimic, el me luă în serviciul lui. Și de atunci, eu trăesc pe lângă dânsul, bucurându-mă de toate bunurile; căci el me plătește foarte regulat, fără ca eu să fac vr'o trebă.

Elena. Cu cât privesc mai mult cabinetul seu, bibliotecă . . . , cu atât îl găsesc mai fericit, aici e un adevărat paradis!

Hantz. Hm! hm! un paradis! nu tocmai; paradisul, pecăt îmi aduc eu aminte, e o frumoasă grădină, plină de aer . . . pe când aice . . .

Elena. O Dómne! Paradisul este pretutindenea unde omul e fericit. (*Privind biblioteca.*) Dar nu väd aice operele lui, pe cari le-a compus el. Ele se găsesc în toate bibliotecile, afară dintr'a sa; căci tu nu știi că stăpânul teu, înțeleptul Reynolds, este un om cu mare talent, cu o știință nemărginită, și că va ajunge într'o zi cel mai mare geniu al Germaniei.

Hantz. Credeți? . . . atunci cu atât mai reu!

Elena. Și pentru ce, mă rog?

Hantz. Uite-te unde ajunge cu toate aceste: a fi bolnav, a se ucide! Tocmai așa! el nuface altceva decât citește, scrie de desdediminătă și până 'n séră; și câteodată chiar nóptea întrégă; fără acr, fără exercițiu . . . acésta-i strică sângele, și pöte să-l lovască apoplecsia.

Elena. (inspăimântată) Ah Dómne!

Hantz. Și la vrêsta sa! căci e tinër încă; are abia 34 de ani. Așă! dar studiul îl îmbătrânește; și-apoi mai trebuie a nemiră că e trist și posomorit? Vecinic aplecat pe ceea ce el numește, *clasi* niște cărți mari grecești și latinești, cari dau o dröe de idei năbădăiose și păgâne; căci, veđi dta dră, un *clasic* nu e nici mai mult nici mai puțin decât nu păgân; și drept vorbind, mi se pare că și stăpânul meu . . .

Elena. Cum? ai crede!

Hantz. Hei! da; când din întâmplare trece pe sub ferestrele noastre o procesiune preotéscă, și când se aud acele frumoase cântări dumnezeiești, el nu se mai pöte ține, aruncă pēna, și face niște schime, ca cum l'ar pune cineva în frigare! Nu-i așa că-i curios lucrul!

Elena. Se înțelege; căci dl Reynolds este un om așa de onest . . .

Hantz. Așă! el iubește pe totă lumea; dar când ăic totă lumea, trebuie să dăm deoparte pe hornari, pe lacătuși și mai ales pe darabangfi . . . O! darabangfi il stot din sărite; și când e vro revistă séu vre-o paradă, apoi atunce e vai de dânsul!

Scena II.

Cei de mai nainte, Reynolds.

Reynold. (cu pălăria în cap, și o carte în mână). Frumöșă edițiune! pe credința mea! O ediție din 1560; cei vechi sânt profesorii noștri în toate (*privind cu dragoste cartea*) afară de tipografie!

Hantz (voind a-l intrucepe). Domnule . . .

Reynold. (privind cartea). Ei nu cunoșceau caracterele Elzevire, Dido, Crapelé. Ce frumoșe pagini! cât-is de negre și colbăite de timp! . . . aș desfide universitatea întrégă de a puté descifrá o singură literă!

Hantz. (Eleni). Iată încă ceva de lucru pentru vr'o 15 zile pe nebeute și nemăncate; vorbești dta dră, căci pe mine, nu me ascultă nici odată.

Elena. (apropiindu-se de Reynold). Dle Reynold! . . . nu răspunde . . . (*Tragându-l de mână*). Scumpul meu profesor!

Reynold. Ah! dta esti, Elena! dta! binefăcătörea mea! (*Lui Hantz care a trecut stânga.*) Pentru ce nu mi-ai dat de șcire? Pentru ce nu mi-ai spus nimica?

Hantz. Mi se pare că de vr'un ciaz strig intru una!

Reynold. Cum se pöte? e ciudat! (*Dându-i cartea.*) Na, du cartea asta în camera mea și-o pune pe cămin: așa deschisă; să n'o închidți; căci pentru a regăsi acest pasaj, ar trebui să reincep a resfoi volumul întreg.

Hantz. (duce cartea deschisă). Bine dle! (*ap.*) Ce slove îndrăcite! ce slove păgânești! (*ese.*)

(Va urmă.)

N. A. BOGDAN.

Frica de sócră.

(Doină din Marămuřeș.)

Fei tu mândruțu meu,
Decât noră mănec-ta,
Mai bine, mândruț, m'oi fa
Tot un fir de otințevă
La cel cornuț de dumbravă.
— De mine tot nu-i scăpă,
Că și cu mândră m'oi fa,
Tot m'oi fa un cosășel,
Un cosășel tincrel,
Otințeva cosi-oi,
Noră mamei duce-t-oi.
— Decât noră mănec-ta,
Mai bine mândruț m'oi fa
Albină mândră galbenă
Ș-o sboră peste țarina.
— Că și cu, mândră, m'oi fa
Tot m'oi fa un gorniceț
Și țarina 'nchide-oi,
Noră mamei duce-te-oi.
— Decât noră mănec-ta,
Mai bine mândruț m'oi fa
Argințele măruntele,
La armeni prin boldurele.
— Iară cu neguțător
Și prin bolduri băgă-m'oi,
Argințele-oi cumpără,
Mamei noră te-oi luă.
— Decât noră mănec-ta,
Mai bine m'oi spëndură,
De trupina cimbrului,
În mijlocul tégului:
Să se 'nvețe maicele,
Cum să-și deic fetele,
Unde ele nu or vre.

ȘIE.

* * * * *

Între prietenii, când încep să numere, iubirea s'a dus.

*

Economia e izvorul avuției și al independenței.

*

Cei ce știu să disprețuască, nu sânt ómeni mari.

*

Așă a fost și va fi tot d'auna în lume: calul trage și birjarul ia bacșișul.

*

Înima e ca un copil; tot ce vede cere.

*

Lesne este a critică un autor; dar greu a-l prețui.

Pasărea doctorului.

— De dna Colomb. —

Pasărea doctorului cântă totă ziua în colivia ei; veselia inimii sale mici se traduce în triluri ce fac să-i tremure fulgii de pe gusa și-i mișcă într-aga-i ființă acoperită cu penă.

Sare, se duce, se întorce de pe un băț pe altul, în colivia sa, care e un palat pentru o ființă așa de mică; se scaldă și scutură împrejur picăturile strălucitoare; își bagă ciocul în păhărelul cu sămânță pe care o risipește ca un risipitor care nu are grije de ziua de mâine; rupe foia de lăptucă și o aruncă jos, și rupe din pișcot o bucățică pe care o mănâncă în apă ca să fie mai mome. Le are toate din belșug; când e vreme frumoasă, o pune la ferăstră, o ia când bate vântul, îi acoperă colivia când arde soarele prea tare, și în tot-deuna are apă proaspătă și mâncare în de ajuns.

N'are să se plângă de viață, pasărea doctorului.

Drul Leneanu e un bătrân blând, care își petrece zilele și adese-ori nopțile dinaintea unei mese mari plină de cărți. Citește, lucrează, se gândește, și după ce s'a gândit îndelungă vreme, scrie câte-va rânduri.

Luerările sale sunt vestite peste tot locul și locuitorii orașelului în care trăește, îl salută cu respect, când trece.

Sunt mai mulți doctori în orașel, dar pe drul Leneanu îl iubesc mai mult locuitorii.

El a îndurat multe mahniri în viață. Unii dic că nu le-a simțit, că e prea confundat în studiile sale și nu ia seama la ce se petrece împrejurul lui.

Nu credeți; cei cari dic așa, nu i-au întâlnit nici odată privirea limpede, plină de dragoste și de milă; nu l'au auzit nici odată vorbind celor cari suferă: el are darul să știe mângăia și darul acesta nu-l au decât cei cari au suferit. Dar nenorocii cari pleacă dela densul imputerniciți de cuvântul lui, ei nu se înșelă; ei nu-i dic numai: «Doctorul cel bun», ci-i mai dic, căci-i și aduc aminte de trecutul lui: «Bietul doctor!»

Bietul doctor, adevărat! Mărtea a lăsat gol în juru-i, încet-încet, fără milă, și el a rămas singur cu amintirea celor ce a iubit.

Casa cea veche, așa de veselă, în care alergau pași de copii, în care se aușiau risete vesele cari respundeau glasului blând al mamei de familie, acum e tăcută; ierba a umplut potecile din grădină cu toate silințele bătrânei Catinca, servitoarea vremii trecute, martor umil al tuturilor acelor vieți care au ținut atât de puțin, doctorul o iubesc pe bătrâna Catinca: ea îngrijește bine, cată să ție toate lucrurile în locurile în care erau odinioară, să ștergă de praf jucăriile, cărțile, masa de lucru, pianul de care nu se mai slujește nimeni, dar care sunt toate acolo, aședate, curate, ca și cum ar așteptă pe cei cari lipsesc, pe cei cari le-au părăsit!... Pe cei cari lipsesc, doctorul știe bine că nu-i va mai vedea aici, dar îi place să trăiească cu amintirea în vremea aceea așa de dulce, și zâmbește une-ori gândindu-se la fetița care depănă scutul mamei ei, la copilă care-și legăna păpușa cântând un cântec vechiu, or la școlarul care venia, la sfârșitul anului, cu mâna plină de corone. Doctorul se oprește o clipă în odăile acelea pustii, ca să stea

de vorbă cu ființele dragi, scumpe, care au pierit; pe urmă se întorce la cărțile lui și lucrează ascultând cum cântă pasărea.

Pasărea lui! Altă rămășiță din zilele de odinioară. Eră pasărea nepoței sale, care a plocat mai în urmă și trebuia să le auză întrecându-se în veselie și cântec! Eră moștenirea lăsată bătrânului de copil; când o țintui bóla în pat, de unde nu eră să se mai scole, îi veni gustul în bóla să vedă pe doctor punând de mâncare pasăricii. Ea rîdea de neindemănarea lui și îi dicea:

— Tu să-mi îngrijești de pasăre, în toate zilele, bunicule... da?

Bunicul făgăduise, crezând că puțină vreme va mai îndeplini-o și tot își ținea făgăduiala după ce trecuseră luni, ani.

Când ascultă pasărea, cu ochii închiși, i se părea câte odată, că aude glasul copilei!

Pasărea doctorului e iubită, nu-i lipsește nimic, e fericită, cu toate că e robită, și ore se poate numi robită cel care n'a cunoscut nici odată libertatea? S'a născut în colivie, nu-i poate păre rău de umbra verde a pădurilor mari, de apa curgătoare a pârâielor și de florile din livezi. Cu toate acestea într'o zi, într'o dimineață de primăveră, în care soarele și vântul ușor o îmbetă, pasărea doctorului se simte cuprinsă de un dor: să-și desfacă aripile și să se cumpenescă colo sus în cerul albastru pe unde trec rânduricile dând țipete ascuțite. E se printre două zăbrele dintre care una e strîmbă: iac-o liberă! Mirată, uluită, nu atât fericită pe cât e speriată, zboră și aripile-i tremurătoare cu greutate o țin. Dar cum face cele-lalte pasări care străbat spațiiuri atât de mari fără să se odihnescă? Bieta pasărică încercă să se ridice; înzadar, noroc pentru densa că intimpină un coperiș de casă, altminteri ar fi cădută. Uite-o pe creșta coperișului, suflând repede: în vreme ce se mai odihnește, o pisică se furișează pe strâșină, se urcă, se uită la ea, cu niște ochi fioroși, e gata să se repedă! Pasărea o zărește: se sperie și se aventă spre vârful unui copac. Pisica n'o mai poate ajunge, nu mai are de ce-i fi frică, dar pe urmă? Sărăcuța, începă să-i pară rău de colivie.

Doctorul s'a sculat, și-a pus halatul pe el, ochelarii pe naș, și se duce să dea de mâncare, apă, să-i curețe colivia. Colivia e golă și doctorul înmărmurit cade pe un scaun. Bietul om! Ce singur se simte! I se pare că pierde încă odată pe micuța lui Maria! toate amintirile îl năpădesc. Se gândește la trecut, se gândește la viitorul ce-i mai rămâne. Cum să mai lucreze fără tovarășul acela vesel care-i da ecoul glasurilor duse? E puțin lucru o pasăre și cu toate acestea pierind ființa aceea mică, lasă în inimă atâta gol, încât ochii ved turbure și d'alungul obrazilor brăzdați de zbărcituri curg două lacrimi. Ca toți cei mahniti, ridică capul și se uită la cer: nu se dusesse pe drumul acela toți pe cari îi iubise?

De odată tresare: aușise un strigăt cunoscut. Se uită; fugarul e acolo, aproape, pe ramura cea mai înaltă a copaciului, o ramură despuiată de frunze; n'are obicei să se ascundă în frunziș și a-i dice că nu îndrăznește să se ducă mai departe. Decă ar vré să se întorcă? Decă i-ar fi milă de mahnirea bătrânului său stăpân? Doctorul cu inima bătându-i de nădejde și de temă, primește repede nisipul din colivie, îi pune apă și de mâncare, apoi pișcot, zmochine; poate că fugarul care negreșit nu și-a știut găsi singur de mâncare, va fi atras de atâtea amăgiri. Doctorul se dă jos în curte, rezemă scara de niște lemne lângă zid: iacă-l aproape de pasăre: «Puiule! Puiule!» strigă el cu glas mângăios. Pasărea îl

aude; își întorce spre densus capu-i micuț, pare că se gândește. «Cuic! cuic!» răspunde ca și cum ar vré să dîcă doctorului să aibă răbdare. Vedit, e în incurcătură. Cerul e prea frumos, copacii sînt prea verzi; e vesel să zbori fără să te izbești de zăbrelele de sîrmă. Da, dar cerul cel frumos e prea sus, și ea are niște aripi atât de mici! Copacii sînt verzi, dar se găesc ore în ei, sēmēntă, pișcoturi, zahăr? Zăbrelele de sîrmă sînt o oprire, dar nu sînt și o apărare? Nici odată prinsul cel mic nu vėduse pisica așa aproape ca cum o vėduse cînd fu liber. Primejdiiile, nesiguranța, fōmea și setea și glasul acela prietenos care o chiamă... Pasērea se hotărășce și zboră spre doctor... Iacă-o în colivie și nu se va încercă să plece.

Doctorul a ascultă cîntînd și remăne pe gînduri: — Biēta păsērică, vré libertatea și nu eră în stare să se bucure de ea! N'ar fi trăit nici o di afară din colivie, e neindoios... Dar dēcă, peste cātă-va vreme cūrēnd, cînd voi muri și cînd Catinca va plecā din casă, îi va deschide cineva ușița coliviei și va osāndi-o să fie liberă, ce se va face? Va fi prada celei dintāi pisici ce va întālni în cale și eu voi fi pricina morții ei, eu care nu am lāsāt-o să învețe să se slujescă cu aripele... Nu trebuie să piēră astfel».

Doctorul a dat d'ō parte cartea și condeiul; închide ferēstra și deschide ușița coliviei. «Puiule! Puiule!» Pasērea sare pe bețișore, se apropie de ușița, se uită afară cu neîncredere. Cu tōte acestea doctorul o incurajeză cu un zimbet atât de blānd, încāt pasērea se hotărășce să trecā pragul... Iac'ō pe mēsă. Doctorul îi aruncă cātē-va sēmēnte; pasērea zboră spre ele și le mănāncă întāiu cu sfiālă, pe urmă cu mai multă îndrāznēlă. Nu mai îi e fōme! zboră ici și colo ca și cum ar cātă să cunoscă bine locurile; incet-încet se domesticeșce, își încercă puterea aripilor, zburānd dela un capēt al odāii la celalt; și tocmai cînd incepe să se inopteze se hotărășce să intre iar în colivie și să se ghemuiescā pe un bēt. Adormi; din vreme în vreme cātē un fior îi scătură penele: visēză fără indoială, întēmplările dīlei. Dormi în pace, pāsērică! un prieten vechiu te veghiēză și mulțumitā ingrijirilor sale, în dīua în care ți se va deschide ferēstra, vei fi pregătītă pentru libertate.

Pasērea doctorului cāntă într'una; dar doctorul nu mai zimbeșce micului sēu tovarăș. Întins pe pat prăpădit de friguri, cu mānile și cu picioarele îngreuiate simte că i se apropie scāparea. Își aruncă o privire încredătore cātră viēta viitoare: cel care adorme în brațele tatālui se pōte ore teme de deșteptare? I se pare că tōte ființele iubite care i-au luat-o înainte, îl așteptă și îl chiamă, pōte dīce remas bun pāmēntului pe care în urma-i nu lasă nimic. Nimic?... Bā da... acum e vremea să deschidă colivia: māne cine va ingrijī de pasēre? Bētrānul își adună tōte puterile, pune jos picioarele-i tremurātore. Pasērea care-l vede venind spre dēnsa în halatul obiēnuit, ale cārui arabescuri strălucitōre de atātea ori le-a ciugulit cu ciocul, cāntă și mai tare și mai frumos; ese din colivie, māngāie cu aripele pērul alb și obrazii zbērciți ai bētrānului sēu stāpān. Doctorul sārută pentru cea din urmă oră capul mititeluț cu fulgi lini. «Du-te, puiu drag, du-te cu Dumneđu!» Deschide ferēstra, pasērea se avēntă cāntāndu-și libertatea: aripile-i întārite o duc sus, sus de tot, în cerul albastru. Piere, și bētrānul își șopteșce cea din urmă rugăciune și mai dīce: «Acum Stāpāne, slobozeșce pe robul teu!»

DUMITRU STANCESCU.

M o d a.

Moda, de ocamdată, în ce priveșce costumele, nu prezintă decāt mici amānunte neînsemnate, mai mult ca accesorii, cāci nu s'a făcut încă nici o schimbare radicală în tăctură sēu forme.

Pălāriile, din contră, se întrec care de care a fi mai fantastică și mai variată. De și formele mari sînt încă de modă, totuș e bine ca cine-va să evite de a le purtā la teatru, spre pildă, unde incomodēză fōrte mult vederea, și unde capotina este de preferat, fiind chiar și mai elegantă.

Se aranjēză fundurile de capotine cu fir de aur sēu cilicuri, și marginele cu dantelă. Panglicile de legat, ca să formeze funta, pot să fie cāt de lungi, aproape pānā la talie, și chiar dēcă vreți, pānā la șolduri.

Funtele de deasupra capotinei se pot variā cu panglicele de legat, și prin ele se pun egrete variate, obiēnēnd ast-fel un lux cochet, fără multă cheltuiālă.

Ca să un se lege și să se deslege mereu panglicele care prind capotinele despre care vorbim, se pregātesc funte în deosebi și se prind cu acc fine de bijuterie, sēu fantezie alese.

Ca pālārie de purtat mai e și toca, ce se face din blană, din catifea sēu din postav; după toca vine pālāria gerondin cu voaletă albă și copcă de strap, dar i se preferă, tricornul «garde française», mic de tot, de catifea, cu pene negre împrejur, care ascunde forma; o egretă de pene negre la o parte, și douē pompōne de atlas deschis cādēnd dinapoi asupra moțocului à la grecque. (U—1.)

B o n b o n e.

Doi prieteni de bețișe, cam trāsniți umblau la braț pe douē cārari.

De odată unul se opri dīcēnd:

— Mai, Pārlea, îmi ești tu prieten ori ba?

— Mai mult, ca un frate, mă Trică!

— Atunci, îți recomand să iei bine sēmă la nevastă-ta.... cāci ne pune cōrne la amēndoi....

*

La un birt.

— Cum doriți să măncați? Cu doi sēu trei lei prānzu? întrebā chelnerul pe un muștiriu.

— Care e diferența?

— Un leu.

*

Chimiță consultă pe doctorul X pentru un guturaiu încāpăținat.

— Tatāl d-tale a fost ftisic? întrebā doctorul.

— Nu, domnule fotograf.

*

Judecātorul, cātră un acusat: Cum? Tot dta? De a douē dēcă oră te infățisezi înaintea mea.

Acusatul: Dar e vina mea, d-le judecātor, dēcă nimeni nu te înaintēză?

*

— Ce deosebire e între femei și pendulă? întrebā odată dșōra Brohan pe marele pictor Ilorace Vernet.

— Pendula arată orele, iar femeile te fac să le uiți, respunse pictorul.

*

99 la sută din femei vor ca bărbații lor să fie și frumoși și bogati și viguroși; 1 la sută numai preferă ca bărbații lor să fie inteligenți, culti.

Cărbunari in Serbia.

— Ilustrațiunea pe pagina 17. —

O mare parte a Serbiei este acoperită de păduri de goron. Aceste dau vinitul cel mai mare populațiunii. Arborii urieși ofer lemne prețioase pentru clădiri, mai cu seamă bune pentru dóge, din cari sêrbii câștigă milioane pe an. Apoi pădurile sânt menite și pentru prăsierea rimătorilor, cu cari sêrbii încă fac un negoț fórt mare. Asemenea și arderea cărbunilor e un artícul de câștig pentru dênșii. Sute și sute de sate un fac alt ceva, decât cărbuni; cărbunii apoi se cară din vârful munților in spatele cailor, căci nu e cu puțință a le transportá de acolo cu carul. Ilustrațiunea din nr. acesta infățisează o astfel de caravană, care se cobórá din munți ȳa vale, la lumina lunei, transportând jos cărbuni.

LITERATURĂ și ARTE.

Sciri literare. *Di Fonnescu-Gion* a dat sub tipar un volum nou intitulat «Portrete istorice și literare,» care va eși in curênd. — *Di dr. Alceu Urechia* a publicat la București o broșurá intitulată: «Influenza, mijlocele de a o preveni și vindecá.» — *Di Ion Gávănescu*, profesor de filosofie la facultatea din Iași, va scóte in curênd de sub presá un volum care va cuprinde mai multe studie asupra «Dramei moderne» și in special asupra celei a lui Enric Ibsen. — *Di Th. Codrescu*, editorul «Uricariului» va scóte la luminá la Iași doue volume noue din publicațiunea sa. — *Di dr. Vasiliu Lucaciu*, paroc gr. c. in Șisești, publicá invitare de prenumeratiune la «Istoria lui Foțiu.»

Snóve de Stăncescu. Cunoscutul nostru colaborator, *di Dumitru Stăncescu*, a scos la luminá in București o broșurică intitulată «Snóve» sêu Glume populare asupra țiganilor, ovreilor etc. Broșurica, drept motto, pórtá cuvintele lui Anton Pan: «De prin lume adunate și iarăș la lume date» și cuprinde vr'o 10—12 anecdote culese din gura poporului și povestite cu aceeași originalitate fermecătoare, care caracterisează tóte scrierile tinerului scriitor popular. A apărut in editura tipografiei «Universul» și costá 40 bani.

Scrierile dlui Teodorescu. La librăriile din București se găsesc următoarele scrieri ale profesorului G. Dem. Teodorescu: «Credințe, datine și moravuri» (1874). «Proverbe române», cercetări (1877). «Oratio pro Marcello», text latin (1878). «Colindele române», studiu crit. (1879). «Metrica latină» pentru clasele V—VII. (1880). «Vięta și operele lui Eufr. Poteca» (1883). «Petrea Crețu Șolcan», conferență (1884). «Poesii populare», mare culegere (1885). «Organisarea instrucțiunii publice», propusá de dl A. Sturdza (1886). «Miturile lunare» in «Conv. liter.» pe 1889. «Tristele» lui Ovidiu pentru cl. IV. (1889). «Prosodia latină» pentru cl. IV, și V. (1889). «Numiri ilegale» in invęțámênt (1891). «Istoria literaturii latine» pentru clasa VI, VII. și bacalaureat (1891.) «Operele lui Anton Pann» (1891).

Eminescu in limba germană. Brockhaus, cunoscutul editor din Lipsca, s'a decis a publicá intr'un volum elegant, tóte poesiiile lui Eminescu, traduse in limba germană, de Carmen Sylva, Mite Cremitz, Edgar de Herz, Grigorovitz, Rudov, Oswald Neuschotz și Melhior Harsu. Acéstá publicație, pe lângá o notiță biografică, va mai cuprinde și un studiu asupra producțiunilor lui Eminescu și asupra influenței ce a escercitat-o asupra tinerilor scriitori români.

Reviste, foi și diare. *Le Cernăuți* tinerimea română universitară va scóte la 15/27 l. c. o revistá litografată, care va apărê de doue ori pe lună, sub redacțiunea dlui Stefan Bodnărescu stud. jur., primi-colaboratori dnii C. Berariu și S. Toma — *Pricoliciul*, diar umoristic, a reapărut la București dițelele acestea.

TEATRU și MUSICĂ.

Reprezentáție teatrală la Blaș. O societate de diletanți au jucat luni la 6/18 ianuaie in Blaș, in folosul reuniunii pompierilor de acolo, următoarele piese: a) «Nobila cersitoare,» comedie intr'un act de V. Alecsandri. Persónele: Adelina Dorian, tinêrá vëduvă, dna Silvia Grama; Nicu Dorian, vërul ei, dl Victor Turcu; Leon Dalbu, proprietar Alex. Comșa; Stefan Dalbu, fratele lui Leon, Ioan Grama; Safir Bălaur, amicul lui Leon, Aug. Coltor; Ghiță, servitor. Alb. Șuster. Scenele se petrec la moșia Dalbu. b) «Vivandiera,» scenă militară. Persónele: Porumba, vivandieră, dra Gisela Turcu; Năsoean, recrut, dl Aug. Coltor; Un oficer, Victor Turcu. Soldați, țerani și țerance. c) «Cinel-Cinel» comedie cu cântece intr'un act de V. Alecsandri. Persónele: Pitarul Sandu, boer, dl George Pop; Smarandita, nepóta lui, dra Gisela Turcu; Tincuța, vara Smaranditei, Mariți Turcu; Florica, tinêrá țerancă, dna Silvia Grama; Graur, ficior boeresc din Moldova, dl Victor Turcu. Dame, țerani, țerance. Scena se petrece la moșia lui Sandu.

Reprezentáție teatrală in Rădăuți. Filiala din Rădăuți a societății «Școlá Română» a arangiat vineri la 10/22 l. c. o reprezentáție teatrală insoțită de dans, in sala societății de tir. S'au jucat «După teatru,» comedie intr'un act, prelucrată din limba franceză de T. V. Stefanelli, apoi «Creditorii» comedie intr'un act de V. Alecsandri. Petrecerea a reușit bine.

O nouă cântărețá română. Cetim in «Buna Credință» din București: E vorba că o nouă cântărețá română dómna Anghel din Iași, care și-a făcut știudiile la Conservatorul din Paris, să dea la 15 ianuarie un concert in sala Ateneului. Dna Anghel are o voce puternică, de o mare estensiune, un timbru plăcut și in urma studiilor căpătând agilitatea unei bune cântărețe, a atras, la Paris, atențiunea mai multor artiști de valóre, intre cari Massenet care i-a profetizat un viitor strălucit. De sigur că și in București, dna Anghel va avé o primire demnă de o artistá română.

Corul vocal român din Pecica-română a arangiat in 7 (19) ianuarie c. un concert impreunat cu petrecere de joc. Programa: 1) «Hora Dobrogeană» de, C. Porumbescu, esecută de corul mixt; 2) «Românul» poesiá de I. Tripa, declamată de Sida Dragoș; 3) «Sus opincă», ariá de I. Vidu, esec. de corul bărbătesc; 4) «Cătră Români», poesiá de Iosif Vulcan, decl. de N. Dragoș; 5) «Cântec de Primăvêrá», de C. Porumbescue cor bărb.; 6) «Străina», poesiá de I. Grozescu, decl. de Flórea Ponta; 7) «Cântec Vênătoresc», cor bărb., d-Flondor. După concert s'a esecutat din partea conriștilor «Nunta Țerănescă», tablou național intr'un act de V. Alecsandri. S'a cântat apoi din partea corul lui «Hora Sinaii», după care a urmat jocul. Venitu curat a fost destinat pe sêma corului vocal.

Revistá teatrală și musicală străină. *Betrânul Verdi*, care se află in Veneția, a terminat opera sa «Falstaff» acéstá se va reprezentá in teatrul Scala din Milano cu ocasiunea serbărilor din maiu. — *Gubernul*

francez a oferit directorului Jahn dela opera curții din Viena ordinul «Legiunii de onoare» pentru meritul seu că a introdus in Austria operele franceze. — *Anton Rubinstein*, care va face un turneu de adio in America, se va duce înteu in Rusia, unde va da mai multe concerte in folosul săracilor striviți de fomete.

BISERICĂ ȘI ȘCOLĂ.

Sciri bisericești și școlare. *Dl. N. Teclu*, profesor de chimie la Academia comercială din Viena, se va stabili in București unde a fost invitat de ministrul de culte T. Jonescu, spre a ocupa o catedră la universitate. — *Protopresbiter in Abrid* a fost ales cu 39 de voturi dl dr. Petru Span; contracandidatul, dl Oprea a obținut 24, bile albe 2. — *Dl Eugen Bran*, candidat de avocat la 16 l. c. a fost promovat la universitatea din Cluș la gradul de doctor in științele juridice. — *Dl Ioan Slavici* a publicat la București o broșură intitulată «Români din regatul ungar și politica maghiară.»

Societatea România-Jună a tinerimei universitare române din Viena s'a constituit la 11 ianuarie astfel: Președinte Drnd med. Lazar Popovici; vicepreședinte cand. jurist: Erast Tarangul; secretar I. student jurist Dumitru Selescu, secretar II. stud. jur. Emilian Prodanciu, cassar stud. medicinist Eudoxiu Prodanciu; controlor stud. med. Octavian Florea; bibliotecar stud. med. Alesandru Fodor; econom stud. ad. Vladivir Mironovici. In comisia literară s'au ales domni: Drd. med. Lazar Popovici, cand. jur. Erast Tarangul, stud. med. Nicolae Comșa, stud. med. Victor Colceriu, stud. med. Octavian Florea. In comisia revisuitoare s'au ales dnii: Stud. med. Victor Colceriu, stud. med. Teofil Lipu și stud. med. Nicolae Comșa.

Adunare învățătorească. Reuniunea învățătorilor români gr. or. din despărțământul Mercuria se va intruni la 10 și 11 februarie n. in Poiana, sub presidiul dlui Emanuel Beșa, notar dl Ilie Georgescu. Cu asta ocaziune învățătorii Victor Lazar și Aron Serb vor ține prelegeri teoretice; apoi fiecare învățator din Poiana va predă și câte o prelegere practică cu elevii.

Capela română din Paris nu s'a putut sfinți la terminul anunțat, din cauza că instalatiunile nu sânt încă gata. Datul sfințirii nu s'a hotărât încă.

C E E N O U ?

Hymen. *Dl dr. Ioan Uilacan*, medic cercual in Săn-Petru, se va cununa cu dșora Elena Moldovan, in Cătina la 24 ianuarie n. — *Dl George Rocsin*, pretor la Tinea, comitatul Bihării, s'a logodit cu dșora Irina Röck. — *Dl Leon S. Nicușanu*, prim-redactor la diarul «Universul» din București, s'a logodit cu dșora Elena Martin in Vlădeni, lângă Brașov. — *Dl Iosif Pop*, jude la tabla reg. din Cluș, s'a cununat cu dna Iosefina Lobont ved. Răcuciu, in 4 l. c. la Sibiiu. — *Dl dr. Ambrosiu Chețian*, profesor la gimnasiul din Blaș, s'a cununat cu dșora Virginia Pop in Cluș, la 9 l. c.

Conferința din Sibiiu a partidului național român s'a deschis la terminul ficsat, in 8/20 ianuarie. Numerul celor adunați a fost mai mare decât la alte conferințe. Afară de cei numiți in nr. trecut al foii noastre, s'au mai ales ca delegați dnii: dr. A. Mureșianu, I. B. Poppu, V. Voina, I. Lengeru, A. Versea, Victor Popca Iosif Comanescu și George Proca la Brasov; din cercul

Radna, comitatul Arad, dr. Joan Hozan, Juliu Herbay, dr. Aurel Hălicu și Z. Cuparescu; la Coșocna I. Simionăș și dr. J. Hossu, suplent A. Poruțiu; la Seliște Nicolae Cristea și Ales. Lebu; la Deva dr. Lazar Petco și Alessiu Olariu, suplenți Alesandru Moldovan și Joan Papiu; la St. Anna, in comitatul Arad, I. Grozda și I. Iercan, suplent Ioan Rusu; la Dobra Romul Crainic și Avram Păcurariu; la Hunedóra Fr. Hossu-Longin și I. Stoichița; la Hațeg Mihai Bontescu și dr. A. I. Hossu; la Beins, suplent, afară de dl Const. Boiț, amintit in nr. trecut, dl Paul Pop; la Făget Zeno Mocsonyi, Sebastian Olariu, dr. Aurel Popovici și Leontin Simonescu; la Mureș-Ludoș Vas. Suci, Precup, suplent Catona; pentru cercul Deș G. Man, Aug. Muntean, Joan Velle, T. Herman; din Ilênda-mare dr. Teodor Mihali, Nic. Hossu, dr. G. Tripon, dr. Joan Hozan; din Iclodul-mare Gr. Stețiu, Al. Hossu, drd. A. C. Popovici și Ales. Pop; din Betlean G. Pușcariu, S. Popan, Paul Silvan, Sim. Moldovan; din Lăpușul-unguresc Aug. Pop, dr. A. Isac, G. Gradovici, G. Oltean; din comitatul Timiș dr. Ales. Mocsonyi, dr. Eugen Mocsonyi, Zeno Mocsonyi, Vinc. Babeș, Pavel Rotariu, Em. Ungurian, Const. Radulescu, George Lazaru, I. M. Roșiu, A. Dragan, P. Jancu, dr. Lazar Simon, dr. Corneliu Nicóra, A. Boboroni, D. Bălănescu, I. V. Barcian, V. Hamsea și Lucian Șepețian; la Caransebeș Mihai Popovici, Ioan Ionaș și Andrei Ghidui; la Lugoș dr. George Popovici, dr. Stefan Petrovici, dr. Gorge Dobrin, dr. Petru Barbu, Titu Hațeg, Nic. Scipione și I. Popovici; la Abrid Ales. Filip și Ales. Danciu, suplenți Nic. Băieșan și Gr. Sima; la Hațeg Joan Muntean, A. P. Bociat, dr. Ales. Hossu și D. Astilian; la Baia-de-Criș V. R. Dămian, Teodor Pop, suplenți dr. Silviu Moldovan și I. Herman; in Sătmar pentru Baia-mare dr. V. Lucaciu, G. Barbul, suplenți Avr. Breban și I. Ghibu; pentru Mediaș A. Berinde, I. Roman, suplenți Const. Lucaciu, dr. P. Span; pentru Carașeu A. Pop, Aurel Pelle, supl. A. Stețiu, D. Comșa; pentru Careii-mari G. Lazar, V. Anderco, supl. G. Șuta, V. Leșan; pentru Șomcuta-mare A. Medan, Nic. Nilvan supl. V. Dragoș, și I. Sterca-Șuluțiu; la Margita Joan Ternovean și Juliu Filimon; la Ceica Nicolae Zigre și Josif Roman, supl. Joan Pop și dr. Florian Duma; la Alesd dr. Florian Duma și dr. Coriolan Pop; la Sasca V. Babeș I. M. Roșu; la Oravița dr. Aurel Novac, dr. Al. Manguica și Nic. Braia; la Oraștie dr. Avram Tincu, dr. I. Mihui, supl. A. F. Barcian; la Joșășel (Arad) Petru Truța și Const. Gurban; la Boroș-Incu C. Lazar și dr. St. Pop. Numerul delegatilor aleși a fost 212. — *Deschiderea conferinței* s'a făcut prin vicepreședintele dr. Joan Rațiu, care a ținut o cuvântare mai lungă; apoi s'a ales biuroul provisor și comisiunea verificătoare; in urmă biuroul definitiv s'a constituit așa: președinte dr. Joan Rațiu, vicepreședinti George Pop de Băsești și Mihaiu Popovici prot.; notari dr. George Popovici prot., dr. Joan Mihui, Andrei Cosma, dr. D. P. Barcianu. *Dl dr. V. Lucaciu* a cetit in mijlocul unui entusiassu general raportul comitetului. In sferșit s'a ales o comisiune de 40 care să discute raportul și să făcă propunere in ședința următoare, in persoanele dlor: Patriciu Barbu, Eugen Brote, C. Brediceanu, L. Ciato, C. Diacovich, Vasile Demian, G. Domide, Alesandru Filip, Fr. Hosszu, Gavriil Lazar, Dr. Hosan, Dr. I. Mihui, Dr. Aurel Mureșianu, Dr. N. Oncu, G. Pop de Băsești, Rubin Pațita, Ghița Pop, Vasile Voina, Pavel Rotariu, Ioan Roșu, Gr. Stețiu, M. Veliciu, G. Popovici (Șiria), Ioan Ionaș, C. Rădulescu, P. Truța, Andrei Cosma, Dr. G. Popovici, Alexu Berinde, V. Ignat, V. Mangra, dr. Alesandru Mocsonyi își dr. Vas. Lucaciu. — *Decisiunile conferinței*

s'au luat în ședința din a doua zi, când a raportat comisiunea prin dr. Lucaciu. Proiectul de rezoluțiune accentează susținerea programului din 1881. Se decretază față cu alegerile viitoare passivitate generală absolută pentru românii din Transilvania și Ungaria; se decide așternerea memorandumului la corónă fără amânare. În comitetul central s'au ales: I. Rațiu, Popu de Băsești, Albini, Coroianu, Lucaciu. E. Broțe, Barceanu, Mihali, Ignatu, Filipu, Vasile Rațiu, Ciato, Barbu, Triponu, Cristea, Nichita, Gavrilă Manu, Comșia, Aurel Suci, Veliciu, Gavrilă Lazaru, I. Mera, Domide, Aurel Popoviciu, Pațița.

Conferințele literare din Arad arangiate de către Asociațiunea națională aradană pentru cultura poporului român se vor ține în ordinea următoare: 1. Duminecă în 24 ianuarie n. prelege: Augustin Hamsea, despre «religiune ca factorul principal de producțiune.» 2. Duminecă în 31 ianuarie n. prelege: Dr. Petru Pipoș, despre «elementul național în educațiune.» 3. Duminecă în 7 februarie n. prelege: Teodor Ceantea, despre «pământ ca predilect al forțelor naturei.» 4. Duminecă în 14 februarie n. prelege: Ioan Petran, despre «directiunea populară în literatura română.» 5. Duminecă în 21 februarie n. prelege: Romul Nestor despre «femeia ca factor în civilizațiunea popórelor.» 6. Duminecă în 28 februarie n. prelege: Dr. Ioan Suci, «despre Georgiu Barițiu ca istoric român modern.» 7. Duminecă în 6 martie n. prelege: Dr. Traian Puticiu, despre «sfinții părinți ca pedagogi.» 8. Duminecă în 13 martie n. prelege: Dr. Georgiu Plopu, despre «Libertate.»

Affaire. În conferința din Cluș a alegătorilor români de partidul național s'a ivit un schimb de vorbe violente între dnii Andrei Truța și Iuliu Coroianu. Resultatul a fost, că dl Coroianu a cerut satisfacție prin duel. După cum aflăm din «Tribuna», dl Truța a refuzat să dea satisfacția cerută.

Necrolog. *Archiducele Carol Salvator*, socrul archiducesei Maria Valeria, a încetat din viață la Viena. — *Irina Margareta Lemeny n. Kabdebo*, soția a dlui Josif Lemeny preot neordinat, a murit la Bont, în etate de 22 ani. — *Maria Totoian*, fiica dlui George Totoian, a încetat din viață la Chișfaleu în 18 l. c. în etate de 19 ani. — *Gavril Simonu* fost preot gr. cat. în Preluca, a reposat la 26 decembrie c. n. în anul al 70-lea al etății sale.

C A R N E V A L.

Cronica balurilor române. La 23 ianuarie n. balul reuniunii femeilor române din Sibiu; la 24 ianuarie balul școlar din Rodna-veche; la 31 ianuarie petrecerea cu dans a bisericeii gr. or. din Veneția Orășii-mari; la 4 februarie balul societății academice «Junimea» în Cernăuți; la 6 februarie balul român din Arad în «Crucea albă.»

Bal la Rodna-vechiă. Duminecă la 24 ianuarie n. se va da în localul școlii române gr. c. din Rodna-vechiă bal, în folosul fondului școlar de acolo. Președintele comitetului arangiator e dl Gerasim Domide, secretar dl J. Pop Reteganul, cassar dl Titu Pituc.

Balul român în Viena nici în anul acesta nu se va pute ține, căci protectorul balului, archiducele Raimer, a fost lovit de un cas mortal.

OGLINDA LUMEI.

Bătăie în camera franceză. La 20 l. c. s'a petrecut în camera franceză un scandal ne mai pomenit. De-

putații boulangiști Lesenne și Laur au cerut să li se dea voie să potă interpelă în afacerea acușățiunilor îndreptate de un diar în contra ministrului de interne Constans. De órá-ce înse ministrul preșident Freycinet a refuzat să primescă discuțiunea, Laur a dis că guvernul vré să acopere pe un ministru de mult timp infierat de opiniunea publică. Ministrul Constans indignat se repeși la tribună și dete iute lui Laur doue palme. Laur vré să-i dea și el, se 'ncaeră cu Constans, dar nu izbuteșce, apoi servitorii și deputații îi despart. Ședința se suspendă în mijlocul unui șgomot infricoșat. Republicanul Delpêche pământueșce pe boulangistul Castelin. Incidente noue se produc în coridóre. Un diarist pământueșce pe boulangistul Boudeau. Camera a discutat incidentul, dar a enunșat că regulamentul nu se pôte aplică față de Constans, care nu-i deputat, ci senator. Întrând Constans, ș-a cerut scusele. Laur a provocat pe Constans la duel, dar acesta n'a primit.

Femeile contra decoltărei. În momentul acesta se constituie în New-York o ligă contra decoltărei femeilor. Membrele ligei se obligă să nu se mai presinte în vr'un bal séu la vr'o serată cu peptul, mânilé séu spatele góle... ci tóte să fie băgate în rochii ca niște umbrele în tecele lor. Ideia acésta s'a născut în urma unui mic incident vesel și scandalos petrecut la Washington. Președintele Harrison dădea un bal la casa albă. O fată se presintă la brațul tatălui seu, senator; ea eră cu busutul apróe gol; gazul ce-i acoperiă puțin peptul, se ținea numai într'un nasture misc la spate. Fata primí un cavalier și porní cu el săcutriere salónele, zimbítóre și salutând în dreapta și în stânga. D'odată nasturele se rupse și fata rămase cu peptul absolut gol; cavalerul o lăsă și fugí; scandalul fu enorm. Înse frumoșa fică a bogatului senator nu-și perdú cumpétul, prinse nasturele la loc și-și urmă primblarea cu o mare nepăsare. I s'a iertat escențicitatea din cauza distincției și bogățiilor ce posedă; înse în acelaș timp a luat nașcere, ideia ligei despre care vorbirăm.

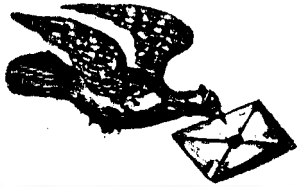
Adormit de 16 ani. Din St. Paul se anunță: Herman Harei un locuitor de aici, care dormise fără întrerupere 16 ani de zile, s'a deșteptat, zilele trecute la sine. De atunci nu mai dórme decât câteva ceasuri pe di, dar nu se pôte dice că e restabilit, fiind că e slab ca un schelet și abiă se ține pe picioóre. Somnul seu letargic începú, acum 16 ani, în urma unor friguri violente și până deunăđi el nu primise ca hrană decât doué trei linguri de supă ce i se turnau pe gât în fiecare di. Ce e ciudat, e că Hareis nu crede că a dormit atât de mult și vorbeșce de lucruri de acuma 16 ani ca și cum s'ar fi întemplat eri.

Resboiu contra corsetelor. În America a început acum o agitație puternică pentru desființarea corsetului. În provincia Ontario femeile din Kingston și Sidenham au aruncat corsetele lor în focul unui rug aprins în piețele acestor doué orașe. Un colaborator al diarului «Gaulois» din Paris a întrebat pe o fabricantă de corsete, ce ar face decă și în Franția ar începe o agitație de felul acesta. Dama răspunse zimbînd, că s'ar pune singură în capul mișcării, căci e sigură că a doua di după arderea corsetelor, tóte damele din Paris și-ar comandá altele noi; ar fi dar pentru dênșa o afacere strălucită.

Un joc al naturei. Citim în diarul «New-York-Herald»: Bêtrâna Măry Francis din Saratoga avușese pân la vârsta de 50 ani, pèrul negru, lung și mătésos. Dela acésta vèrstă, pèrul începú să albesăă și după cinci ani, coafura d-nei Francis cră albă ca argintul,

Fără ca dama în cestiune să fi întrebuințat vre o tinctură (cel puțin așa asigură densa) părul ei începuseră acum câți-va ani să capete din ce în ce o coloră mai închisă, așa că adă e negru, môle și mătăsoș, ca acum 35 de ani. Ms. Francis e adă în vârstă de 70 ani.

Poșta redacțiunii.

România și «Tot me încerc» nu ating nivelul cerut.
Rodna vechită. Le-am primit. Complimentul ne-a îndatorat. Ne dăm totă silința să-l merităm.
Oravița Trimite-ne înteu lucrarea întregă și apoi vom vedea.

➡ *Influenza a influențat ca numărul acestora să întârzie două zile.*

Călințarul săptămânei.

Diua săptăm.	Călințarul vechiu	Călinț. nou	Sorele
Dumin. după botez. Dlui, Ev. dela Matei c. 4, gl. 6, a inv. 9.			res. ap.
Duminică	12 Martira Tatiana	24 Timote	7 36 4 50
Luni	13 Mart. Ermil	25 Intorc lui Saul	7 35 4 51
Martă	14 SS. PP. uciși în Sinai	26 Policarp	7 34 4 53
Mercuri	15 Precuv Pavel	27 Ioan Chrisost.	7 33 4 55
Joi	16 Inch. Iant. Ap. Petru	28 Carol celu m.	7 32 4 57
Vineri	17 † Cuv. Antoni	29 Francisc Sal	7 31 4 58
Sămbătă	18 SS. Anastasiu și Chiril	30 Adelgunda	7 29 4 59

➡ *Incepându-se cu nr. trecut anul 1892* și totodata al 28-le dela înființarea foii noastre, rugăm pe toți aceia cari vor să ne spriginescă și 'n viitor, să binevoiescă a-și innoi de timpuriu abonamentele. Noi n'avem alte fonduri și ajutore pentru susținerea foii, decât abonamentele; deci aceste sânt a se plăti regulat înainte.

Favoruri pentru abonați. Abonații noștri își pot comandă la noi următoarele scrieri de IOSIF VULCAN, cu prețuri foarte reduse: «Ranele Națiunii», roman în 3 tomuri, în loc de 3 fl. cu 50 cr.; «Mirésă pentru mirésă», comedie în 3 acte, în loc de 1 fl.; cu 25 cr.; «Lira mea» pesii nouă, edițiune poporală, în loc de 1 fl., cu 50 cr.; «Dela sate» novele și schițe, în loc de 70 cr. cu 30 cr.; «Ruga dela Chisetu» comedie din viața poporului cu cântece, într' un act, cu 10 cr. «De unde nu este rentorcere», roman de Adrien Gabrielli, tradus de Tit Bud, în loc de 1 fl. cu 25 cr. Tote aceste scrieri, 8 tomuri, comandate deodată, costă 1 fl.

Asemene se ofere și portretul lui Ioan Brătianu în loc de 1 fl., cu 25 cr.; portretul reginei României în costum național, în edițiune de lucș 25 cr.; în edițiune poporală 10 cr.

Cu dar pentru dame recomandăm «Lira mea» pesii nouă de Iosif Vulcan, un volum 15 côle, edițiune de lucș 2 fl. 50 cr.

Din scrierile: Selavul Amozului, Poesii, Panteonul Român, Tanda-Manda, Cavalerii Noptii nu mai avem nici un esemplar.

Redacțiunea „Familiei“.

Proprietar, redactor respundător și editor:
IOSIF VULCAN.

Otel și cafenea.

Am onorea a înștiința onorab. public din Biharia și Oradea-mare, că am închiriat pe mai mulți ani otelul Bucșányi, numit:

„OTEL NAȚIONAL“

Oradea-mare, strada Grădinei,
cu 12 odăi pentru oșpeti, cu cafenea și restaurațiune de veră și de iernă,
pe care le-am arangiat conform trebuințelor moderne.

Mulțumind on. public de increderea cu care m'a onorat timp de mai mulți ani, îi cer spriginul și 'n viitor, servindu-i și de-acuma nainte **beuturi bune,**

bere Dreher de cea mai alésă calitate, vinuri curate și mănăcări gustușe.

Serv umilit

IOSIF SCHÜCH,

2 (9-10) arendatorul «Otelului Național».

Cel mai fin

lag pentru padimente de-odaie

care 'n 3 ore se uscă ca piatra

De a lui Christoph Schramm 1 kg în șatulă 1.20
De a lui Schramm și Hörner » » » » 1.10
De a lui Chitz și Meller » » » » —.90

Se allă la

BERTALAN BERKES

Oradea-mare, strada Pomul-verde nr 33.

Mustre gratis și franco.

Comandele din provincie se efectuează repede și prompt.

1 - 10-10

SPECIALITĂȚI

anume lucruri de mână, arti-
coli de fiori artificiale, vesti-
tali-tricot, precum și mar-
furi merunte și cele mai
nove garnisiri de toalete se
allă în magazinul lui
ALBERT FREYBERGER,
ORADEA-MARE,
(edițiunea Bazar). (9-10)

Olosig, strada principală